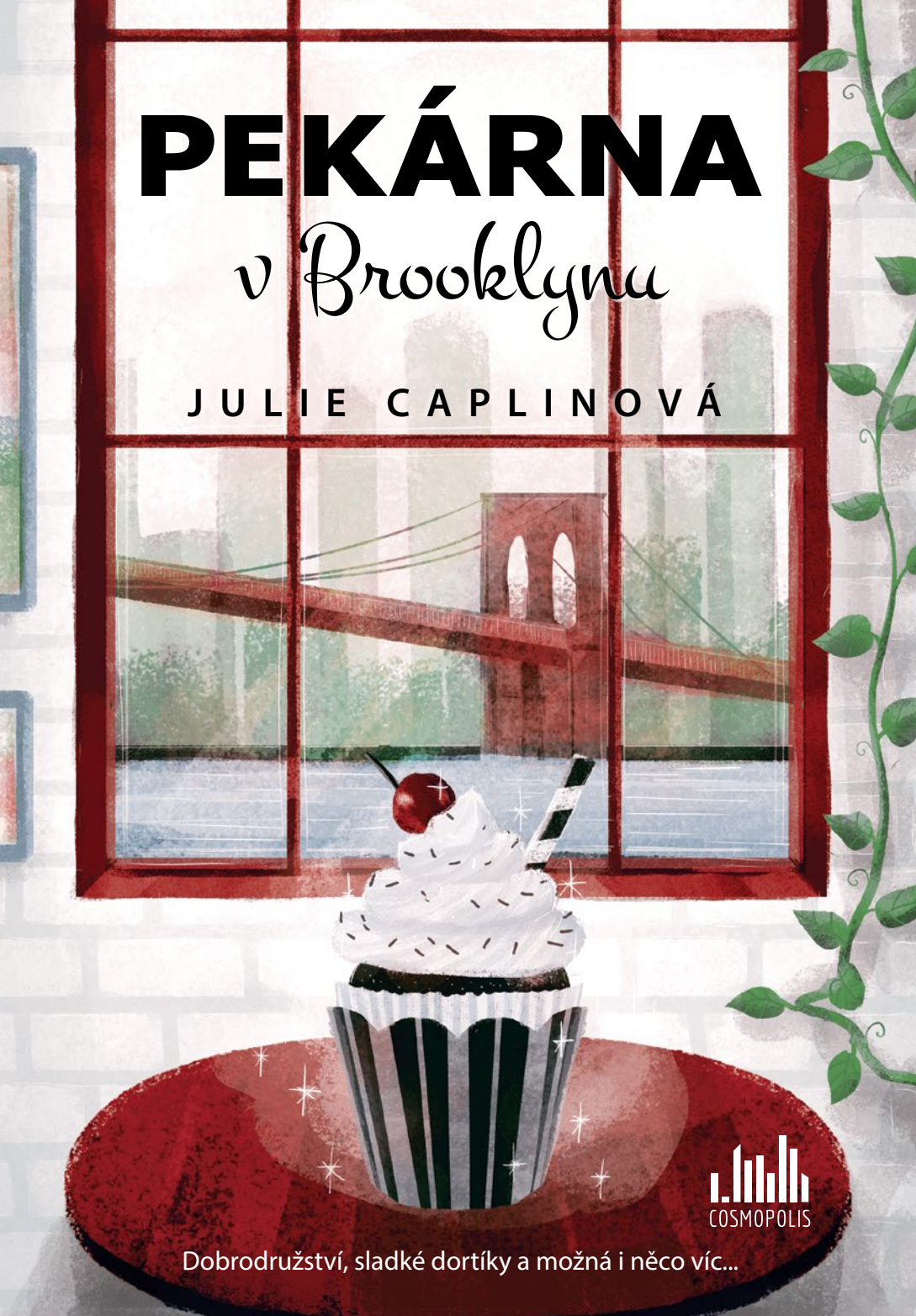
PEKÁRNA
v Brooklynu

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Dobrodružství, sladké dortíky a možná i něco víc...

Pro Justina,
který se podělil o první
dobrodružství v New Yorku

JULIE CAPLINOVÁ

PEKÁRNA
v Brooklynu

PŘELOŽILA KAROLINA MEDKOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ

PEKÁRNA
v Brooklynu

Z anglického originálu *The Little Brooklyn Bakery* vydaného nakladatelstvím HarperCollins Publishers Ltd. v roce 2018 přeložila Karolina Medková.
Jazyková redakce Tereza Nekorancová
Návrh obálky, sazba a grafická úprava Eva Hradiláková
Ilustrace na obálce Kateřina Brabcová
Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou COSMOPOLIS
U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 7173. publikaci.
První vydání, Praha 2019, 368 stran
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod.

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *The Little Brooklyn Bakery*.
Copyright © Julie Caplin 2018

Czech edition © Grada Publishing, a.s., 2019
Translation © Karolina Medková, 2019

ISBN 978-80-271-2731-3 (pdf)
ISBN 978-80-271-2068-0 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Kapitola 1

„Je to skvělá nabídka," řekla Sophie a pocítila jen nepatrnou lítost, že ji musí odmítnout. Jednou se do New Yorku určitě podívá. „Ale nevidím možnost, jak bych mohla teď odjet."

Angela se zamračila. „Chápu, že je to narychlo, nejradši bych Mel uškrtila, že si zlomila tu nohu."

„Nejspíš to neudělala schválně," podotkla taktně Sophie.

„No je to ale dost nepraktické, a i když mám hromadu lidí, kteří by ji na půl roku v New Yorku rádi zastoupili, jsi moje nejlepší novinářka přes jídlo. Byla bys *skvostná*."

„To je od tebe milé, Angelo –"

„Milé?" Angela nadzvedla jedno ze svých děsivě vytrhaných uzounkých obočí. „Nesnažím se být milá. Tady jde jen o upřímnost. Jsi skvělá novinářka a já bych si jen přála…" zavrtěla hlavou, „… a ne abys tohle někde opakovala, přála bych si, abys trochu víc žila."

„A taky jsi zoufalá," poškádlila ji Sophie.

„Jasně, to taky." Angela se tomu zasmála a odložila pero. „Aspoň o tom popřemýšlej. Je to skvělá příležitost. Takováhle výměna se neděje moc často, a kdybych neměla dvojčata, neváhala bych ani vteřinu."

„A co Ella? Určitě by jela moc ráda," navrhla Sophie.

Angela naklonila hlavu ke straně. „Té holce je dvacet devět a chová se jako dvanáctiletá, to by byla katastrofa."

„Třeba by nebyla tak špatná."

Angela nadzvedla druhé obočí. „Moc dobře vím, jak jí pomáháš. Bez tebe by tu nepřežila."

Sophie se potutelně usmála: „Takže mě do New Yorku poslat nemůžeš."

Angela se štěkavě zasmála a zavřela zápisník. „Nějak bychom si už poradili." Sophie se zvedla k odchodu. „Opravdu, Sophie," zvážněla Angela, „slib mi, že o tom budeš přemýšlet."

***

Sophie se vrátila do hlavní kanceláře, kde se všichni pořád ještě bavili o Mel a jak jí hnusně praskla kost, když na závěr večírku pořádaného kvůli tomu, že na půl roku odjíždí poflakovat se do New Yorku, skočila ze stolu. Naproti ní se nad židlí pořád ještě pohupoval heliový balonek s nápisem *Bude se nám stýskat*. Někdo by ho vážně měl sundat, než se k Melině stolu přihrne ta velmi americky znějící Brandi Baumgartenová.

Ta chuděra si rozhodně zaslouží něco víc než současný palimpsest lepkavých koleček od prosecca a drobků z Monster Munch (Meliných nejoblíbenějších chipsů) pokrývající povrch stolu. Sophie popadla nůžky, vrhla se k balonku a s vnitřním uspokojením ho odstřihla. Udělala správnou věc, když Angelu odmítla. Myšlenka na Brandin stůl na druhé straně Atlantiku ji příliš děsila. A chuděra Brandi přijede sem. Do cizího města. Úplně sama. Sophie se málem otřásla. Možná že by jí měla na uvítanou upéct nějaké sušenky, takové ty nadýchané se spoustou čokoládových kousků, aby se tu cítila jako doma. A taky kafe. Američani jsou do kafe blázni. Že by přichystala takový uvítací anglický balíček? Londýn od A do Z. Deštník. A taky…

„Země volá Sophii. Jak se píše *macarons*?"

„Promiň. Co jsi říkala?" Stáhla balonek k sobě a propíchla ho nůžkami.

„Supr," řekla Ella, kolegyně z gastro sekce v *CityZenu*. „Taky jsem to chtěla udělat. Teda myslela jsem na to. A jak se píše *macarons*? Nedokážu si to zapamatovat."

Sophie jí to odhláskovala a posadila se naproti Elle.

„Co ti Angela chtěla? Nějaký potíže?"

Sophie zavrtěla hlavou. Pořád ještě byla trochu vedle z nabídky, že by měla jet pracovat do americké mutace *CityZenu* na Manhattanu. Kdyby to Elle řekla, už by se jí nezbavila.

„Jaký jsi měla víkend?" Ella udělala obličej. „Sakra, automaticky se mi to opravilo na *makaróny*. Můžeš mi to odhláskovat znova? Byla jsem v té nové francouzské restauraci ve Stoke Newington. Trochu dálka, ale… ha, jaká byla *Le Gavroche* v sobotu? Ach… ale ne, to neudělal!"

Sophie na okamžik zavřela oči a přinutila se nenuceně usmát. „Bohužel jsme se tam nedostali. Jeho maminka byla nemocná."

„No teda panebože, ta ženská je nemocná pořád."

„Nemůže za to," bránila ji Sophie a nevšímala si vnitřního hlasu, který, jako správná mrcha, nadšeně souhlasil. Byla špatná, když si přála, aby si paní Soamesová načasovala svoje nemoci aspoň trochu líp? „A tentokrát to bylo vážné. Jeli sanitkou do nemocnice. Chudák James strávil celou noc na pohotovosti, aby hned věděl, co se děje."

Ella se zamračila a řekla: „Jsi moc hodná. A taky mu toho zatraceně hodně odpouštíš. Nezaslouží si tě."

„Nemilovala bych ho, kdyby nebyl tak hodný. Kolik znáš mužů, kteří mají na prvním místě rodinu?"

Ella našpulila světlounce růžové lesklé rty. Nejspíš už zase vyrabovala skříňku kolegyni přes líčení. „To je fakt. Greg zapomněl na Den matek, moje narozeniny i naše výročí."

Sophie by nejradši protočila oči, ale ovládla se. Greg si nepamatoval téměř nic až na to, kdy má další zápas v sálovém fotbalu.

***

„Jsi naprosto úžasná kuchařka," řekl James a odložil příbor. Sophie přikývla, protože ji samotnou potěšilo, jak se jí massaman kari povedlo, nasládlé a pikantní přesně akorát, a brambory nebyly ani příliš měkké, ani příliš tvrdé.

Seděli v její prostorné kuchyni a mezi nimi hořela svíčka. Pondělní večery měla z celého týdne nejradši. Vařila vždycky nějaké speciální jídlo, protože věděla, že James celý víkend běhal okolo matky. Bydlel u ní tři dny v týdnu a zbývající čtyři u Sophie v bytě. Sophie paní Soamesovou podezřívala, že zase až tak nemocná není, a jen chce, aby byl syn u ní. A kdo by jí to mohl mít za zlé?

„Jednou bych se s tebou měl oženit." Mrkl na ni, zvedl sklenici, zakroužil rubínově červeným vínem a uznale k němu přivoněl. Což bylo jedině správně, protože to byl velmi příjemný australský merlot, který sehnala na základě doporučení odborníka na víno v práci a stál malé jmění.

„To bys měl," odpověděla a srdce se jí nepříjemně rozbušilo. Nebylo to poprvé, kdy jí řekl něco takového. A ona si myslela, že třeba v sobotu v *Le Gavroche,* na druhé výročí jejich prvního rande… prostě doufala…

„Tak jak bylo dneska v práci?" To bylo na Jamesovi tak milé, že se vždycky zajímal.

„Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že Mel v pátek odlétá? Zlomila si nohu. Nemůže do New Yorku jet." Sophie zaváhala a zasmála se. „Angela mi to nabídla místo ní."

„Cože… abys jela do New Yorku?" James vypadal znepokojeně.

„Neboj, odmítla jsem to. Neopustila bych tě."

James se usmál a poplácal ji po ruce. „Kdybys vážně chtěla jet, nevadilo by mi to." Odmlčel se a pak si přitiskl její ruku ke rtům. „Ale strašlivě by se mi po tobě stýskalo, miláčku. Bylo by hrozný, kdybys odjela." Sophie se zvedla, postavila se za něj a rukama ho objala kolem hrudníku. Byla ráda, že Angelině lichocení

nepodlehla. Jednoho dne by se tam ale chtěla podívat. Možná by tam mohli jet s Jamesem spolu. Třeba na líbánky.

James se otočil a něžně se jí přitiskl obličejem ke krku. „Půjdeme brzo spát? Jsem hotovej. Ta cesta z Cornwallu mě vždycky málem zabije."

„Musím tu uklidit." Sophie se rychle rozhlédla po kuchyni plné použitého náčiní. Teď by byla radši, kdyby u vaření neudělala tolik nepořádku a kdyby taky James nebyl pořád tak unavený. Těžko po něm ale může chtít, aby jí pomohl, když zrovna ujel přes tři sta kilometrů.

A vlastně by si neměla stěžovat. Kolik lidí v jejím věku má takovouhle kuchyni? Nebo bydlí v luxusním bytě v Kensingtonu? Táta na tom ale trval. Nebylo by od ní hezké, kdyby to odmítla. Milovala ho nade všechno, ale to neznamenalo, že mu dovolí, aby jí pomáhal najít práci (že by si promluvil s někým z představenstva) nebo jí platil drahou soukromou školu (když už si zvykla na místní gymnázium), a nepřipadalo jí správné používat svůj aristokratický titul.

Když konečně všechno uklidila a přišla do ložnice, James už tvrdě spal a pokoj byl ponořený do tmy. Jamese nikdy nenapadlo, aby jí rozsvítil lampičku na nočním stolku. Potichu se svlékla, vklouzla do postele a přitulila se k němu. Žádné reakce se ale nedočkala. Byl chudák vyřízený. Úplně mrtvý. Usmála se a odhrnula mu z čela zplihlou ofinu. Byl to dobrák. Staral se o mámu a nikdy si nestěžoval. Sophie zavřela oči. Měla vážně štěstí. Kdo potřebuje New York?

***

Mám zpoždění, sejdeme se až tam. Mám sice dneska volno, ale vím, že se na tebe můžu spolehnout. Jsi skvělá. Kx

Sophie se nad textovkou usmála. Kate byla ještě horší než ona. Vždycky se toho snažila stihnout moc najednou. Vsadila by ale poslední libru, že Kate strávila noc u Bena a že to byl ten důvod jejího

zpoždění. Byli pořád ještě v té zamilované, vášnivé fázi, kdy se nedokázali jeden druhého nabažit. Ne že by si něco takového Sophie pamatovala s Jamesem. Jejich láska byla od začátku taková jemnější a něžnější, žádná horečná vzplanutí. Sophie si nebyla jistá, jak by s takovou žhavou sexualitou vůbec naložila. Prostě taková nebyla a částečně měla pocit, že to je vlastně trochu sobecké. Neměla by láska být něžná, objímající a vřelá? Něco, o co je potřeba se starat a pečovat? Nemohla ale popřít, že Katino štěstí a *joie de vivre* jsou láskyplné, a když Ben při pohledu na Kate přimhouřil oči, bylo to tak intenzivní, že Sophii naskočila husí kůže.

Zatímco čekala na své cappuccino a poslouchala syčení kávovaru, který obsluhovala jedna z dívek, které tu pracovaly v sobotu, zadívala se znovu do výlohy s dobrotami. Neměla by, ale vypadaly tak báječně. Ne, ne, nemělo to cenu, skořicovému šneku prostě nedokázala odolat.

Do jedné ruky si vzala talířek, do druhé hrnek, ramenem se snažila přidržovat kabelku, aby jí nesjela a nebouchla do žádného stolku, a opatrně se proplétala mezi prázdnými židlemi ke svému oblíbenému místu v rohu, odkud bylo vidět na rušnou ulici.

Její obvyklý stůl byl ale bohužel obsazený. Seděla u něj unaveně vypadající žena s batoletem, které rozhořčeně kvílelo. Velké modré očimu blýskaly hněvem a ručičkou svírající plastovou lžičku máchalo ve vzduchu ve snaze dosáhnout na kelímek s jogurtem, který jeho matka držela tak akorát mimo dosah. Sophii bylo jasné, proč je kelímek mimo nebezpečnou zónu. Holčičce se už podařilo si většinu jogurtu rozpatlat do vlasů a matka se ji snažila očistit. Sophii to připadalo spíš jako zápas s chobotnicí.

Posadila se k vedlejšímu stolku a s nepatrným úsměvem se dívala na jejich přetahování. Zrovna se už chtěla otočit, když se mladá maminka ohlédla. Podívala se na Sophii vyloženě zle a ústa měla sevřená do znechuceného úšklebku.

Sophie se příliš rychle napila horké kávy, takže si popálila jazyk, a hned odvrátila pohled. Ta přímá, zuřivá nenávist vůči ní ji šokovala a skoro měla pocit, jako by jí někdo fyzicky ublížil. Několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Chudák maminka byla nejspíš úplně vystresovaná, nebylo to nic osobního. Vykouzlila na tváři úsměv, tentokrát opatrně upila kávy a znovu se na ni podívala. Snad jí milá, přátelská tvář trochu pomůže.

No teda, to se ošklivě spletla. Jestli něco, tak se znechucení v ženině obličeji ještě prohloubilo, vrásky okolo sevřených rtů vypadaly jako povrch seschlého ořechu. Jednou rukou zuřivě otírala batole, jako by místo ubrousků držela rozevláté plachty v bouři.

Nevnímat ženino utrpení bylo nemožné. Sophie na okamžik zaváhala. Nedokázala ale tu naprosto nešťastnou maminku ignorovat.

„Jste v pořádku?“ zeptala se nesměle, jako by se snažila podat pomocnou ruku lvici.

„V pořádku?“ vyštěkla ta žena. Holčička začala kvílet a tvář její matky se náhle proměnila, jako by se propadla do sebe, vztek a zlost nahradila ohromná lítost. „Ach Emi, holčičko.“ Vzala dívenku i s upatlanými prstíky do náruče, přitiskla si ji k sobě a hladila ji po zádech. „No no, mamince je to líto.“

Sophie pocítila osten závisti a téměř nepatrně se jí sevřela děloha. Jednou…

Holčička se pevně držela maminky a přestala plakat. Najednou zavýskla a vrhla se po kelímku s jogurtem. Žena se odevzdaně usmála a zavrtěla hlavou. „Ty lumpíku.“ Vtiskla holčičce pusu na jemňounké kudrlinky, posadila si ji na klín, a když postavila kelímek před ně, podala dcerce lžičku.

Žena se zadívala na Sophii klidným, vyrovnaným pohledem, přestože v něm stále byla patrná spousta vzteku. „Ptala jste se, jestli jsem v pořádku?“ Oči jí zajiskřily slzami a hlavu naklonila vyzývavě ke straně.

„Ano, nepotřebovala jste pomoc? Určitě je to hodně náročné." Sophie se usmála na holčičku, která teď byla nesrovnatelně šťastnější. „Je nádherná. I když ten nepořádek vám tedy nezávidím. Nechcete přinést ještě nějaké ubrousky nebo něco?"

„Nádherná a *moje*," opáčila žena znepokojeně a ochranitelsky holčičku objala.

„No ano," odpověděla Sophie obezřetně. Copak si ta žena myslí, že jí chce dceru unést nebo co?

„I když to tě asi moc netrápí, viď, Sophie? Dělit se o cokoliv." Ženin tón se proměnil a najednou vypadala vyčerpaně. Svěsila ramena a přes tvář se jí mihl výraz bolesti.

Sophiin úsměv zamrzl. To náhlé tykání zřejmě naznačovalo, že by měla vědět, o co tady jde. A jak to, že ví, jak se jmenuje?

„Jen jsem se snažila pomoct." Litovala, že se na ženu vůbec podívala.

„*Ty? Pomoct?*" Žena se hořce zasmála. „Myslím, že už mi tvoje pomoc stačila. Pomohlas mi od manžela."

„Cože?" Sophiina ruka se zastavila v půli cesty, jak se chtěla znovu napít kávy.

„Jsi na sebe pyšná? Bohatá mrcha s bytečkem v Kensingtonu a papínkovým sídlem v Sussexu. Zjistila jsem si toho o tobě dost. Lady Sophie Bennings-Beauchampová."

Sophii spadla brada. Ta žena si teda dala záležet. Nikdo z kolegů v práci o jejím aristokratickém původu nemá ani tušení. Pas drží pěkně v tajnosti před slídivýma očima. Vlastně ho viděla jen Kate a tehdy byla natolik profesionální, že se o tom vůbec nezmínila.

„Ten titul ne–" začala se automaticky bránit, protože to tak dělala vždycky, ale ta žena ji přerušila.

„Pěkný, pohodlný život. Nedivím se, že James půlku toho svého tráví s tebou. U tebe asi nikde nevisí prádlo. A v noci ho nebudí pláč malé."

„James?“ Sophie ztuhla. Už jak otevřela pusu, věděla, že to bude znít jako to největší klišé z knížek: „Co ten s tím má společného?“

„James Soames. Můj muž. Žije v Londýně od pondělí do čtvrtka. Domů do Newbury přijíždí za svou ženou a dcerou od pátku do neděle.“

„Ale on přece jezdí do Cornwallu.“ Sophiiny nohy jako by někdo zalil do olova a přikoval k židli. „Teď je v Cornwallu.“

„Ne, to teda není, ty blbá krávo. Seká trávník u domu číslo 47 ve Fantail Lane v Newbury. A pak postaví houpačku pro Emu.“

Kapitola 2

Srdce se jí nepříjemně rozbušilo, když se jí nad hlavou rozsvítil nápis *Fasten Seatbelts*. Teď už si to nemůže rozmyslet. Ani přemýšlet, jestli to náhlé rozhodnutí nebylo moc uspěchané.

Okolo ní si lidé balili věci, které roztahali kolem sedadel během sedmihodinového letu, uklízeli notebooky a iPady, zakládali si knížky, skládali deky. Přes uličku viděla okénkem blikající světýlka, která se s klesáním letadla zaostřovala. V uších jí praskalo a zaléhalo.

Kola se s bouchnutím a poskočením dotkla země a motory se rozeřvaly, jak začalo letadlo brzdit. Byla vážně tady, s peněženkou plnou dolarů, adresou někde v Brooklynu a kufrem plným zoufale úsporného šatníku, který by ji měl provést celými šesti měsíci. Přibalila si vůbec nějakou teplou bundu? Rukavice? V New Yorku je přes zimu přece dost chladno, ne?

Stále ještě přemítala o nevhodnosti všeho, co zabalila, když se jí podařilo ze sebe dostat přiškrcené „na shledanou" usměvavým letuškám. Navíc přemohla obrovské nutkání jednu z nich popadnout za ruku a škemrat, aby ji vzali do Londýna, až poletí zpátky.

Je to jen únava, řekla si, a šourala se dál tunelem, který jí pod nohama lehce vibroval, jak v něm drkotala kolečka kufříků. Jejich rachocení se odráželo od plechových stěn. Měla před sebou spoustu úkolů, celní kontrolu, najít taxík, vypořádat se s cizími lidmi a zařídit si tu nový domov. Uplynulých pár hodin strávila v téměř příjemném podivném útlumu, kdy nemusela přemýšlet o ničem

jiném, než jaký si pustí film, jestli si dá hovězí nebo kuřecí maso a jak otevře sáček, v kterém byla zabalená houska.

Sevřela madlo příruční tašky, jako by jí to mohlo nějak dodat odvahu a vydala se za proudem lidí, z nichž většina zjevně věděla, kam pospíchá. Zabočila za roh a vstoupila do ohromného prostoru pasových kontrol. Její pohled okamžitě zamířil ke stropu, odkud visela americká vlajka. Žaludek se jí sevřel nervozitou. Papíry měla rozhodně v pořádku, ale o kontrolách v USA slyšela přímo hrůzostrašné historky. A nevypadalo to dobře. Otevřených přepážek bylo jen pár a fronta byla neskutečně dlouhá. Dívala se na lidi před sebou, sevřela pevněji pas a pokoušela se tvářit nevinně, jako by se snažil každý, kdyby kolem sebe měl ozbrojené hlídky s drsným výrazem s jasným poselstvím – střílíme bez váhání a ani nemrknem.

Když se konečně dostala na řadu, byla vyčerpaná, ale taky podrážděná. Letadlo přistálo už před hodinou a půl a její tělo fungovalo podle britského času. Navíc byla zvyklá na evropskou lhostejnost a lakonické prohlídky. Tenhle zdlouhavý proces v nemožnou hodinu včetně snímání sítnice a také otisků prstů, když ji bolely nohy a bylo jí na omdlení, se podepisoval i na jejích vycvičených zásobách laskavosti. Ubíhala jedna dlouhá minuta za druhou, během nichž úředník ve středních letech pečlivě prohlížel její pas. Ve tváři měl kamenný výraz, obočí stažená a mezi nimi vrásky. Zadíval se na ni, pak do pasu a znovu na ni. Sevřel se jí žaludek a jak byla celá omámená, málem se jí podlomila kolena. Úředník se znovu zadíval do pasu.

„To jako vážně?“ zeptal se a oči se mu rozšířily, když se opět zadíval do pasu a na ni. „Lady Sophie Amelia Bennings-Beauchampová.“ Chvilku jí trvalo, než se naladila na jeho americký nosový přízvuk, a pak přikývla s pokrčením ramen a úsměvem, který jako by říkal: *co můžu dělat*.

„Máte v tašce korunku?“ Jeho přímá otázka v sobě měla podivnou směs agrese a zvědavosti.

Nějaký rarach ji přiměl velmi vážně odpovědět: „Tentokrát ne. Většinou s rodinnými šperky necestuji."

„Výborně, slečno. Nebo bych vám měl říkat Vaše Jasnosti?"

„Říkejte mi jen Sophie."

Vypadal šokovaně.

„Nebo slečno Benningsová," dodala s úsměvem a měla radost, že se jí podařilo prolomit ten jeho děsivě vážný úřednický výraz.

„Ne slečno Bennings-Beauchampová." Vyslovoval to jako *Boučempová*, takže ji napadlo, že by mu měla vysvětlit, že to má být *Bíčemová*, ale nakonec se rozhodla mlčet. V tuhle noční hodinu nic vysvětlovat nebude.

Naklonila se dopředu a zašeptala: „Snažím se cestovat inkognito. A tak jsem jen slečna Benningsová. Je to tak jednodušší."

Přikývl, dal si prst na ústa a pohledem přejel prostor za ní. „Ani muk."

„Děkuji."

„Bylo mi potěšením, lady Bennings-Beauchampová." Mrkl na ni, ale pak se zamračil. „Jste tu pracovně?" Obočí mu kleslo, až mu téměř překrylo oči. „Vízum L1."

„Táta moje dědictví prosázel," šeptla Sophie koutkem úst. Začínala si to užívat.

„To jsou věci." Zavrtěl hlavou a posmutněl. „To je tedy špatné, Vaše Jasnosti."

„A prodat rodinné cennosti jsem nemohla, a tak jsem si musela najít práci."

„No, to se mi tedy nezdá správný," zarazil se a celý obličej se mu soucitně stáhl, pak ale uctivě pokývl hlavou a dodal: „Ale je to pro vás dobře, Jasnosti." Na okamžik se odmlčel, a jako by ho něco ponouklo, rozpomněl se na svoji úlohu. „A kde budete během svého pobytu bydlet?" zeptal se podle naučeného scénáře.

Odrecitovala adresu, kterou se naučila zpaměti.

„Brooklyn?“

„Ano,“ řekla Sophie s úsměvem nad jeho zjevným zklamáním. „Není to tam hezké?“

Narovnal se a pozvedl bradu. „Narodil jsem se tam a vyrostl, slečno. Teda Vaše Jasnosti. Brooklyn…“ zarazil se, „… za poslední roky se dost změnil. Teď je to takový módní. Ne jako za mě. Snad se vám tam bude líbit.“

„Určitě ano.“

„Můžu se vás na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Znáte se s královnou?“ V očích mu blýskalo nadšené očekávání.

Sophie se narovnala, obezřetně se ohlédla, a když se k němu otočila, pohledem jako by ho varovala, že její sdělení bude přísně tajné. Ztišila hlas: „Ano, rodina tráví každý rok Velikonoce v Buckinghamském paláci. Princ Philip je úplný miláček a děti Williama a Kate jsou opravdu rozkošné. Nikomu ale neprozraďte, že jsem vám to řekla. Nemáme o tom mluvit.“

Rychle si přiložil ukazováček k čelu, jako by salutoval, a přikývl. „Ani muk. Ale pozdravujte ji ode mě. Jmenuju se Don. Don McCready.“ Celý se rozzářil. „Až řeknu svojí ženě, Betty-Ann, že jsem vás potkal, bude u vytržení. Ona královskou rodinu prostě miluje.“

***

Taxík uháněl ulicemi a kolem se míhala neonová světla. Silnice byla i takhle v noci dost rušná. Sophie nakrčila nos nad nepříjemným zápachem nějakého krabičkového jídla, který se vznášel nad zadními sedadly ošuntělého taxíku. Nelíbila se jí ani ošklivá kovová mříž oddělující prostor cestujících od řidiče, který k ní byl navíc nepříjemně lhostejný. Na palubní desce měl připevněný mobil, z kterého se řinul proud španělštiny, přerušovaný jen občasnou jednoslabičnou odpovědí taxikáře. Opřela se do otrhaného sedadla

a sledovala přes poškrábané okýnko okolí, kudy projížděli. Vypadalo to jako Amerika, kterou jako dítě viděla v televizi, když se dívala na staré epizody v seriálu *Policie New York*. Lidé všech ras se míjeli na chodnících. Nehtová studia si podávala ruku s pneuservisy, a jako by všechno bylo psané trochu jinak. Znejisťovalo ji to, stejně jako neznámé značky fastfoodů – Golden Krust, Wendy's, Texas Chicken & Burger. I všudypřítomné McDonalds, Dunkin Donuts a KFC, přestože vypadaly stejně, jí připadaly tak nějak jiné.

Na okamžik ji přepadla touha poklepat taxikáři na rameno a požádat ho, aby se otočil a vzal ji zase zpátky. Zhluboka a roztřeseně se nadechla. *Vzmuž se, Sophie, rozhodla ses to udělat. Byla to tvoje volba.*

Vytáhla telefon a znovu si přečetla e-mail s pokyny. Firma jí zařídila byt s jednou ložnicí, v dosahu metra někde v Brooklynu a snadnou cestou do práce. Na chvíli si představila poskakující balonek nad Meliným stolem. Její stůl po Brandi Baumgartenové na ni bude připravený čekat hned v pondělí, jen nějakých jednatřicet hodin od této chvíle. Posunula si obrazovku, aby se znovu podívala na mapu metra, kterou si stáhla. Oproti londýnskému metru, na které byla zvyklá, jí to připadalo strašlivě složité. Zhluboka se nadechla a zavřela aplikaci. Zítra bude mít dost času, aby se rozkoukala a přišla na to, jak se dostane do práce.

Taxík zpomalil, protože sjeli z dálnice, a ulice kolem se najednou staly zajímavé, se spoustou barů, pulzující životem, hrnuly se tu davy lidí, venkovní posezení byla plná, a jak jeli okolo, ukazoval se v barech a restauracích snad celý svět, co tu bylo národností. Náhle zaskřípěly brzdy, a ještě než taxík úplně zastavil, řidič se otočil a vyštěkl: „Čtyřicet dolarů."

„To je ono?" zeptala se a okýnkem si prohlížela několik výloh před sebou.